

Haavara Agreement - Wikipedia

W en.wikipedia.org/wiki/Haavara_Agreement

Contributors to Wikimedia projects

- [Článek](#)
- [Mluvit](#)

Dnes vás žádáme, abyste se přidali ke 2 % čtenářů, kteří dávají. Kdyby každý, kdo to právě čte, dal jen 50 Kč, dosáhli bychom svého cíle za pár hodin. 50 Kč je vše, co požadujeme. Dejte 50 Kč

×

Wikipedie je vaše.

Prosím, nepřeskakujte toto 1minutové čtení. Dnes vás naše nezisková organizace žádá o podporu. Záleží to. Když byla Wikipedie vytvořena, byla to jedna z prvních online prostor, kde jste se mohli učit zdarma, bez reklam. Tento prostor je váš. Přispějí pouhá 2 % našich čtenářů, takže pomůže jakýkoli dárek, který si můžete dovolit, ať už je to 50 Kč nebo 500 Kč. — *Wikimedia Foundation, nezisková organizace stojící za Wikipedií a dalšími bezplatnými znalostními projekty.*

Haavarská **dohoda** (hebrejsky : הסכם העברת *Překlad* : *heskem haavara* *Přeloženo* : „dohoda o převodu“) byla dohoda mezi nacistickým Německem a sionistickými německými Židy podepsaná 25. srpna 1933 poté, co byla dohoda dokončena po třech měsících jednání o federaci Z federace. Německa , Anglo-Palestine Bank (podle směrnice Židovské agentury.) a hospodářských orgánů nacistického Německa. Byl to hlavní faktor, který umožnil migraci přibližně 60 000 německých Židů do Palestiny v letech 1933 až 1939. ^[1]

Dohoda umožnila Židům prchajícím před pronásledováním pod novým nacistickým režimem převést část jejich majetku do britské povinné Palestiny. [2] Emigranti prodali svá aktiva v Německu, aby zaplatili za základní zboží (vyrobené v Německu), které mělo být odesláno do povinné Palestiny. [3].[4] Dohoda byla kontroverzní a byla kritizována mnoha židovskými vůdci jak uvnitř sionistického hnutí (jako je revizionistický sionistický vůdce Ze'ev Jabotinsky), tak mimo něj, stejně jako členy jak nacistické strany, tak i německá veřejnost. [4] Německým Židům dohoda nabízela způsob, jak opustit stále více nepřátelské prostředí v Německu; pro Yishuv, židovskou komunitu v Palestině, to nabízelo přístup jak k práci imigrantů, tak k ekonomické podpoře; pro Němce to usnadnilo emigraci německých Židů a zároveň porušilo protinacistický bojkot z roku 1933, který měl masovou podporu mezi evropskými a americkými Židy a byl považován německým státem za potenciální hrozbu pro německou ekonomiku. [4].[5]

Pozadí

Ačkoli nacistická strana vyhrála největší podíl lidového hlasování ve dvou všeobecných volbách do Reichstagu v roce 1932, neměla většinu, takže Hitler vedl krátkodobou koaliční vládu tvořenou nacisty a německou národní lidovou stranou. [6] Pod tlakem politiků, průmyslníků a dalších jmenoval prezident Paul von Hindenburg 30. ledna 1933 Hitlera kancléřem Německa. Tato událost je známá jako Machtergreifung (uchopení moci). [7] V následujících měsících používali nacisté k upevnění moci proces nazvaný Gleichschaltung (koordinace). [8] V červnu 1933 byly prakticky jedinými organizacemi, které nebyly pod kontrolou nacistické strany, armáda a církve. [9]

V nacistickém hnutí byla před i po nástupu nacistické strany ve vládě navrhována řada (stále radikálnějších) „řešení“ „židovské otázky“, včetně vyhnání a podpory dobrovolné emigrace. Rozsáhlá občanská perzekuce německých Židů začala, jakmile se nacisté dostali k moci. [10] Například 1. dubna nacisté zorganizovali celostátní bojkot židovských podniků v Německu; podle zákona o obnovení

profesionální státní služby, který byl zaveden 7. dubna, byli Židé vyloučeni ze státní služby; 25. dubna byly uvaleny kvóty na počet Židů ve školách a univerzitách. Židé mimo Německo na tato perzekuce reagovali bojkotem německého zboží .

Mezitím v Mandatorní Palestině rostoucí židovská populace (174 610 v roce 1931, stoupající na 384 078 v roce 1936 ^[11]) získávala půdu a rozvíjela struktury budoucího židovského státu navzdory opozici arabské populace .

společnost Hanotea

Hanotea (חנוטה 'Pěstebník') byla společnost na pěstování citrusů se sídlem v Netanji a založená v roce 1929 dlouholetými židovskými osadníky v Palestině zapojenými do hnutí Benei Binyamin. ^[13] V dohodě vypracované s říšským ministerstvem hospodářství budou zablokované německé bankovní účty potenciálních imigrantů odblokovány a finanční prostředky z nich použity Hanoteou na nákup zemědělského německého zboží; toto zboží, spolu s imigranty, by pak bylo odesláno do Palestiny a imigrantům by společnost poskytla dům nebo citrusovou plantáž ve stejné hodnotě. ^[14] Ředitel Hanotea, Sam Cohen, zastupoval společnost v přímém vyjednávání s říšským ministerstvem hospodářství počínaje březnem 1933. ^[15] V květnu 1933 Hanotea požádala o povolení k převodu kapitálu z Německa do Palestiny. ^[15] Zdálo se, že toto pilotní uspořádání funguje úspěšně, a tak připravilo cestu pro pozdější Haavarskou dohodu.

Smlouva o převodu používaná *Palästina Treuhandstelle* (Palestine Trustee Office ^[12]), zřízená speciálně na pomoc Židům prchajícím před nacistickým režimem získat zpět část majetku, který byli nuceni vzdát, když uprchli z nacistického Německa

Smlouva o převodu

OSVĚDČENÍ

Trust and Transfer Office "Haavara" Ltd. dává k dispozici bankám v Palestině částky v říšských markách, které jí dali k dispozici židovští přistěhovalci z Německa. Banky využívají těchto částek v říšských markách, aby jménem palestinských obchodníků prováděly platby za zboží, které dovážejí z Německa. Obchodníci platí v hodnotě zboží bankám a "Haavara" Ltd. platí protihodnotu židovským imigrantům z Německa. Ve stejné míře, v jaké místní obchodníci využijí tohoto uspořádání, poslouží dovoz německého zboží ke stažení židovského kapitálu z Německa. Úřad důvěry a převodu,

HAAVARA, spol.

— *Příklad osvědčení vydaného Haavarou Židům emigrujícím do Palestiny*

Haavarská (převodní) dohoda, kterou vyjednal Eliezer Hoofein, ředitel Anglo-Palestine Bank ^[16], byla schválena říšským ministerstvem hospodářství v roce 1933 a pokračovala s klesající podporou německé vlády ^[17], dokud nebyla zrušena. až v roce 1939. ^[18] Podle dohody mohli Židé emigrující z Německa použít svůj majetek k nákupu německy vyrobeného zboží na export, čímž si během emigrace zachránili svůj osobní majetek. Dohoda poskytla značný exportní trh pro německé továrny v Britý ovládané Palestině. Mezi listopadem 1933 a 31. prosincem 1937 bylo v rámci programu vyvezeno do židovských podniků v Palestině zboží v hodnotě 77 800 000 říšských marek nebo 22 500 000 \$ (hodnoty v měně roku 1938). ^[17] V době, kdy program končil začátkem druhé světové války, celková částka vzrostla na 105 000 000 marek (asi 35 000 000 \$, hodnoty z roku 1939). ^[18]

Emigranti s kapitálem 1 000 £ (asi 5 000 \$ v hodnotě měny z 30. let 20. století) se mohli přestěhovat do Palestiny navzdory přísným britským omezením židovské imigrace v rámci programu pro přistěhovalecké investory podobného modernímu vízu EB-5 ve Spojených státech . Podle dohody o převodu bylo asi 39 %

finančních prostředků emigrantů věnováno na projekty hospodářského rozvoje židovské komunity, takže jednotlivcům zůstalo asi 43 % prostředků. [19].[20]

Některé německé kruhy považovaly Haavarskou dohodu za možný způsob, jak vyřešit „židovský problém“. Šéf blízkovýchodní divize ministerstva zahraničí, protinacistický politik Werner Otto von Hentig, podporoval politiku usazování Židů v Palestině. Hentig věřil, že pokud by se židovská populace soustředila do jediné cizí entity, pak by se zahraniční diplomatická politika a zadržování Židů staly jednodušší. [21] Hitlerova vlastní podpora Haavarské dohody byla v průběhu 30. let nejasná a různá. Zpočátku se zdálo, že Hitlerovi byly ekonomické detaily plánu lhostejné, ale v období od září 1937 do roku 1939 jej podporoval. [22]

Po německé invazi do Polska v září 1939 byl program ukončen. [18]

Odezvy

Dohoda byla kontroverzní jak uvnitř nacistické strany, tak v sionistickém hnutí. [23] Jak řekl historik Edwin Black, "Dohoda o převodu roztrhala židovský svět na kusy, obrátila vůdce proti vůdci, hrozila povstáním a dokonce atentátem." [24] Opozice přišla z hlavního proudu amerického vedení Světového sionistického kongresu, zejména Abba Hillela Silvera a prezidenta Amerického židovského kongresu rabína Stephena Wise. [25] Wise a další vůdci protinacistického bojkotu z roku 1933 argumentovali proti dohodě a těsně se jim nepodařilo přesvědčit devatenáctý sionistický kongres v srpnu 1935, aby hlasoval proti. [24]

Pravicoví revizionističtí sionisté a jejich vůdce Vladimir Jabotinský byli ještě hlasitější v jejich opozici. [26] Revizionistické noviny v Palestině Hazit Haam publikovaly ostrou výpověď o těch, kteří se podíleli na dohodě, jako o „zrádcích“ a krátce poté byl zavražděn jeden z vyjednávačů, Haim Arlosoroff. [24]

Viz také

- Leopold von Mildenstein
- Konference Évian
- Pátá Alija
- holocaust
- Madagaskarský plán
- Smlouva o převodu

Reference

1. ^ "Haavara" . www.jewishvirtuallibrary.org .
2. ^ Krüger, C. G (2009). *The English Historical Review* 124 (510). Oxford University Press: 1208–10.
<https://www.jstor.org/stable/40270563> .
3. ^ Přejít nahoru na:^{a b c} Yfaat Weiss,Dohoda o převodu a hnutí za bojkot: Židovské dilema v předvečer holocaustu,Yad Vashem Shoah Resource Center,přístup 28. dubna 2016.
4. ^ Židovské reakce na perzekuci: 1933-1938,Jürgen Matthäus , Mark Roseman , Rowman & Littlefield, 2010
5. ^ Nahum Karlinsky *Kalifornské snění: Ideologie, společnost a technologie v citrusovém průmyslu Palestiny, 1890-1939* SUNY Press, s. 76-8, 118, 218
6. ^ Rafael N. Rosenzweig *Ekonomické důsledky sionismu* , New York: BRILL, 1989, s. 82-83
7. ^ Přejít nahoru na:^{a b} Francis R. Nicosia:The Third Reich & the Palestine Question, str. 39 a násl.
8. ^ Leni Yahil, *Holocaust: Osud evropského židovstva, 1932-1945* , Oxford: Oxford University Press, 1991, s.101
9. ^ Dědictví: Civilizace a Židé (PBS)
10. ^ Francis R. Nicosia: The Third Reich & the Palestine question , s. 140, 142.
11. ^ Přejít nahoru na:^{a b c} Edwin Black "MOHLI JSME ZASTAVIT HITLERA? Mohli američtí Židé jednat dříve a udělat více pro záchranu Evropy."*Reformní judaismus* podzim 1999

12. [^] Aaron Berman *Nacismus, Židé a americký sionismus, 1933-1988* , Detroit: Wayne State University Press, 1992, s. 39; Jennifer Ring, *Politické důsledky myšlení, The: Gender and Judaism in the Work of Hannah Arendt* , New York: SUNY Press, 1. února 2012, str. 59-63
13. [^] Francis R. Nicosia *Sionismus a antisemitismus v nacistickém Německu* Cambridge University Press, 5. května 2008, str. 99

Další čtení

- Avraham Barkai : *German Interests in the Haavara-Transfer Agreement 1933–1939* , Yearbook of the Leo Baeck Institute 35; 1990, S. 245–266
- Yehuda Bauer : *Židé na prodej? Nacisticko-židovská jednání, 1933-1945* , Yale University Press, New Haven, CT, 1996. ISBN 978-0300068528
- Edwin Black : *Dohoda o převodu: Dramatický příběh paktu mezi Třetí říší a židovskou Palestinou* , Brookline Books, 1999.
- Werner Feilchenfeld, Dolf Michaelis, Ludwig Pinner: *Haavara-Transfer nach Palästina und Einwanderung deutscher Juden 1933–1939*, Tübingen, 1972
- Tom Segev : *Sedmý milion: Izraelci a holocaust (2000, ISBN 0-8050-6660-8)* , zejména s. 31 násl
- David Yisraeli: „Třetí říše a dohoda o převodu“, in: *Journal of Contemporary History* 6 (1972), S. 129–148
- R. Melka: "Nacistické Německo a palestinská otázka", *Blízkovýchodní studie*. sv. 5 č. 3 (říjen 1969). str. 221–233.
- Hava Eshkoli-Wagman: "Yishuv sionism: Jeho postoj k nacismu a Třetí říše přehodnocena", *moderní judaismus*. sv. 19 č. 1 (únor, 1999). str. 21–40.
- Klaus Poleken : "Tajné kontakty: sionismus a nacistické Německo 1933-1941". *Journal of Palestine Studies*. sv. 5 č. 3/4 (jaro–léto 1976). str. 54–82.

externí odkazy

Wikiquote obsahuje citace související s **dohodou Haavara** .

- Francis R. Nicosia *The Third Reich & the Palestine question* , Transaction Publishers, 2000.
- "Dohoda o převodu" a bojkot německého zboží

Holocaust

sionismus

Databáze řízení autorit

Kategorie :